

”Fem kalde vannstrømmer”
Olav H. Kydland - Norge

”Vi lever i frafaldets tid. Antikristelige kræfter er i virksomhed. Inden for kirken og uden for den. Det bryder og gærer i folkenes verden, mellem racer og nationer. Åndeligt mørke, religiøs vildfarelse og moralsk perversion breder sig mere og mere. Guds modstandere fører det store ord, og frafaldet er stort. Mange i det folk, der ikke her har sit blivende sted, slår sig i dag til ro i ørkenen og vender blikket ikke mod det usynlige, men mod det synlige: verden og de ting, der er i verden. Så udslukkes Ånden, lovsangen og bønneren forstummer, mismod og modløshed breder sig; lunkenhed og likegyldighed, verdslighed og selvoptagethed tager overhånd - også blandt de troende”.

Det er den avdøde danske teolog, Niels Ove Rasmussen (Vigilius) som skrev dette i innledningen til boka ”Den karismatiske vækkelse – pinse på ny?” i 1971.

I denne åndssituasjon bør vi gi akt på hva Gud har talt til sitt folk før slik at tidligere vekterrøster kan tale til oss, skriver Vigilius.

I 1661, litt over hundre år etter reformasjonen, kom det ut i Rostock i Tyskland et skrift med tittelen: »Wächterstimme aus dem verwüsteten Zion« (Vekterrøst fra det Zion, som ligger øde eller i ruiner). Forfatteren var en ung luthersk prest, Theofilus Grossgebauer. Tidas åndelige likegyldighet og død lå tungt på hans sinn.

Grossgebauer var, skriver Vigilius, opptatt av at når det ikke er noen vekst, ikke noe frukt frembringes, når det ikke finnes noen hellig gudsfrykt, når tvert imot lunkenhet, likegyldighet og gudsforsakt hersker, når gudløsheten brer seg, og synder og laster råder - hvordan kan man da som prest sitte rolig, uanfektet og ubekymret og hengi seg bare til flittige studier eller kanskje ikke det engang?

Det er uforståelig for Grossgebauer. Derfor skriver han at for hans del så har han steget opp på sin varde og har speidet omkring for at finne svar på sin klage: Hva kan grunnen være til at Gud hjemsøker sitt folk? ([Hab 2.1](#)).

Omsider har det blitt klart for Grossgebauer, sier Vigilius, at grunnen til denne tingenes sørgelige tilstand er at iveren, nidkjærheten eller gløden er utslukt. Da med tanke på omsorgen for de sjeler som er betrodd dem og kalt til Guds rike. Så sier han:

”I denne grav ligger hele vor ulykke begravet, og frem af den vælder alskens ondt og pestilens, om ikke Gud - som fordem - forbarmer sig over os og opvækker sig nye redskaber, mænd med profetisk åndsudrustning, villige til at ofre og lide alt for evangeliets og sjælernes frelses skyld”. Grossgebauer nevner så »fem kalde vannstrømmer« som har vært med på til at utslukke nidkjærhetens brann i de troendes hjerter:

1) Kjærlighet til verden, 2) ringeakt for Himmelriket, 3) menneskefrykt, 4) det å trakte etter anseelse og forfremmelse blant mennesker - og - 5) det å trakte etter et liv i uforstyrret og selvbehagelig ro og komfort.

Disse ”fem kalde vannstrømmer”, hevder han, har ført til at den guddommelige nidkjærhets brann er blitt utslukt like til den siste gnist hos både prester og lekfolk.

Vi må bare innrømme at vi opplever det samme i dag som Grossgebauer skrev om i 1661. Disse ”fem kalde vannstrømmer” har også utslukket nidkjærhetens og glødens brann blant de fleste kristne i vår tid. Vi trenger å be til Herren at han må oppreise nye åndsbarne vitner som er villige til både å ofre og lide for evangeliet for at sjeler skal bli frelst.

Vi må bekjenne at denne verden og verdslige ting preger oss som bærer kristennavnet. Noen er gjerne opptatt av naturvern og nødhjelp, men hvem er opptatt av at andre må bli frelst?

Har vi det så godt på alle måter at vi glemmer at vi bare er gjester på denne jord, men at vårt rette

hjem er i himmelen? Er det menneskefrykt som preger oss og ikke Guds frykt?

Trakter vi etter anseelse og forfremmelse blant mennesker og et behagelig liv og glemmer at vi på dommens dag skal stå til regnskap for Gud?

La oss i denne tid lytte til Herrens ord til menigheten i Laodikea: ”så råder jeg deg at du kjøper av meg: Gull lutret i ild, for at du kan bli rik, og hvite klær, for at du kan være ikledd dem og din nakenhets skam ikke skal bli stilt til skue, og øyensalve til å salve dine øyne med, for at du kan se” ([Åp 3,18](#)).

(Olav H. Kydland -Artiklen har været bragt i Dagen og på nettsiden til NORGE I DAG - Shafan 22-11-11)